Ч. 140. Пятниця 5 липня (22 червня) 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Парляментарні справи. — З ради державної. — Службова праґматика урядників.

В второк по полудни на конвенті сеніорів установлено під проводом президента др. Сильвеста проґраму для решти літної сесиї. В конвенті брали участь бар. Гайнольд і міністер скарбу Залєский. Рішено закінчити, як найскорше сесию; мабуть випаде се на пятницю.

Мають бути покінчені слідуючі справи: пупілярне забезпечене дальматиньскої і шлескої позички, обезпечене моряків, реґуляция Дунаю, заведене палат інжинірів, договір про плавбу Дунаєм, санация товарової комунікациї на зелізницях, договір з Дальмациєю і Льойдом, звіти комісий леґітимацийної і незайма用ности, справу елементарних нещасть. За те цілу низку справ, яких полагоджене домагали ся поодинокі партиї, відложено на осінь; відложено іменно: закон про епідемії та про клясову льотерию, звіт комісиї дорожняної про посередну торговлю, про молочну тарифу, про нечесну конкуренцию, про средства поживи та про поборюванє пошестий товару.

На вторковім засіданю полагоджено буджетову провізорию в II. читаню. До III. читаня не прийшло, бо бояли ся, щоби не забракло кваліфікованої більшости двох третин для наглости внесеня; отже трете читанє відбуло ся вчера. Трудности, котрі були ще в второк рано, зза відомих внесень послів Томашіка і Діяманда усунено. Народний німецкий Союз рішив вже рано голосувати против, тілько радикали витревали при своїм рішеню, щоби абсентувати ся в часї голосованя. За те в християньско суспільнім клюбі не прийшли ті внесеня безслідно, бо сімох членів (між ними Кеметер і Панц) виступило з клюбу, не могучи голосувати против тих внесень. Мимо того, що ті посли заявили, що лишають ся госпітантами клюбу, „Reichspost“ уважає їх вчинок тяжким ударом для християньско-суспільної партиї в цілій Австриї.

Клюб німецкої робітничої партиї рішив голосувати з огляду на одвічальність правительства за події в Празї, за внесенями Томашіка і Діяманда.

Коло польске голосувало против внесень.

В урядничій комісиї заявив шеф секциї Ґалецкий, що більші видатки на войско будуть покриті більшим доходом з мит, так, що нема потреби шукати якогось нового покритя. Міністер внутрішних справ барон Гайнольд сказав другий раз, що правительство обстає при iunctim між праґматикою і полагодженем бодай малого фінансового пляну. Міністер надїє ся, що вже в перших осінних місяцях удасть ся покінчити успішно парляментарні наради над службовою праґматикою, яка увійшла би в житє ділаючи вспять від 1 липня 1912.

На вторковім засіданю предсїдатель Сильвестер висказав глубокий жаль палати по причині смерти міністра рільництва бл. п. дра Брафа.

Приступлено до дальшої подрібної розправи над буджетовою провізориєю. По промовах пп. Джентілї (італ. люд.) і Штельцля (нім люд.) замкнено розправу і вибрано головних бесїдників пп. Марка „против“ і Лева „за“.

П. Яблоньский зголосив поправку до § 2, щоби по слові „запотребоване“ вставити слова „на випадок живлових нещасть (пошести і т. д.)“

По промові головного бесїдника „против“ п. Марка (чес. автон. соц.), промовив предс. польского кола Лео.

На вступі висказав бесїдник вдоволене з причини полагодженя справи войскової реформи, чим скріплено великодержавне становище монархиї і зменшено тягарі населеня заведенем 2-літної войскової служби.

Обговорюючи хід нарад над войсковою реформою, жалував ся п. Лео іменем кола, що мимо запевнень, що ніяка обструкция і опозиция против войскової реформи не буде окупувана і що противників предложеня не приверне ся при помочи економічних і народних концесий в єї сторонників, дало правительство

ІДИЛЯ.

(З анґлїйского — І. Маклярена).

(Дальше).

— Що за день! Правда Дрем, слухай, як подумаю про се, то здає ся менї, що виджу занятки Сандія, що зачеркують лук в повітрю, як падав головою до води і тебе, як хапаєш бідного хлопця за сурдут, як граматика латиньска, що випала єму з кишенї, поплила водою, а Скіпті скакав з каміня на камінь, щоби єї зловити!

Доктор сьміяв ся на цілий голос.

Дремст пригадав, що доктор післав до старої Ґормарк по хліб, а она побачивши їх зза паркана, вилаяла, що они бавлять ся, місто іти до школи. Ні! Доктор сего не забув і перериваючи приятелеви, оповідав дальше, як стара Ґормарк побачила перемоклого до нитки Сандія, закликала їх і підчас коли Сандіє сушив ся при огни, почастувала їх шинкою і вівсяним пляцком. Стара Ґормарк! Не так давно як померла; доктор був при єї остатних хвилях...

— А бите, яке на другий день дістало ся! Ах! старий маґістер умів махати різкою! Здає ся менї, що до нинї чую біль — додав Дремст, порушаючи ся на кріслї. — І щоби лише на сім скінчило ся! Але дома чекало нас друге! Але се нїчо не шкодить! Варта було заплатити за такий день!

— Справдї! Памятаю то всьо так добре, як би се вчера було. Було дуже приємно, але мусїло скінчити ся, так як всьо на сьвітї. Памятаєш, який страх переймав нас, як треба було вернути до дому? Давно вже сонце зайшло, коли ми рішили ся на сей крок.

— Було нас чотирох — тягнув дальше Мек Мор. — Сандіє умер від рани, яку одержав росийским баґнетом одної сніжної ночи під Севастополем; бідний Скіпті помер в Америцї, нарікаючи, що не побачить рідної долини і висказуючи бажанє, аби єго поховано на кладовищи в Дрюмочи. Добрі се були хлопцї оба. Двох з нашої чвірки пішло вже до вічного мешканя... А тепер мій старий Дрем, ми оба маємо найдальшу дорогу зробити; ми вернули послїдні домів тоді до нашого послїдного мешканя — там в горі підемо також на кінци.... незадовго сонце і для нас зайде! День наш на земли зближає ся до кінця і також буде добрий! Твій день буде довший від мого. А однак оба будемо мусїли перебути ту саму дорогу, що наші товариші.

— Без сумніву, Віляме, без сумніву! Трохи скорше чи пізнійше, всьо мусить скінчити ся — відповів Дремст.

І знов на хвилю оба старі замовкли, споглядаючи в огонь; нарешті підніс ся пес і прийшов положити голову на руку свого пана; він також зачинав старіти ся і одиноким єго бажанем було, лишити ся при своїм панї аж до кінця.

Дремст посунув ся з кріслом в тїнь і зітхнув.

— А однак се не буде то само Віляме, не буде то само, що давнійше!.. Тоді ми зробили дурницю і зовсїм природно, що ми мусїли оказувати якусь обаву нашим родичам. Але ми знали, що при них буде нам на всякий случай лїпше як в долинї на зимнї і дощи; ми мали тоді надію на дах над головою, — а тепер...

Мек Мор немов навмисно не приходив єму з помочию; мовчав, чекаючи дальшого тягу. Вкінци Дремст почав говорити з трудом, шукаючи слів і перериваючи собі.

— Коли тепер... не знати... Не знати... що буде по тім. В ясні літні ночи і зимові вечери при коминку, богато разів я застановляв ся над тими річами. Можна бути собі тілько бідним, старим господарем, але вільно мати право до своїх власних думок...

І так дальше снував свої думки, пригадуючи давні часи, коли отець теперішного пастора був провідником духовним парафії а отець доктора доктором. Давні то часи, а однак памятав тих всїх, мужчин, жінок і дітий, котрі збирали ся на відправі в церкві.

— На жаль! Всї старі, котрі замешкали фільварки Бернбреґо, Більока і много иньших померли давно, мій отець і мати а те-

українському Союзови морально високо ставлену концесию, яку будь що будь представляє найвисше цісарске письмо, закомуніковане членом правительства. Тим нарушено — говорив бесідник — політичну засаду, яка у нас від давна істнує і котру в послідних лїтах признавали всї міродатні сторонництва і всї правительства, засаду, що односторонних народних уступок материяльної, чи моральної вартости не можна давати. Здавна займаємо те засадниче становище і домагаємо ся непохитно, щоби народні справи в Галичині полагоджували ся в краю і в соймі. Від сего анї на крок нїколи не відступимо.

Наступив ряд фактичних спростовань. Пп. Стрібрни, Буржіваль і Рибарж обговорювали події в Празї, закидуючи німецким студентам провокацийне поведенє підчас злету Соколів. Стрібрни назвав се нечуваним зухвальством. Ті слова викликали протести на лавах нім.-народних послів.

П. Лєсль (нім. рад.) протестував против тих виводів ческих послів, твердив, що німецкі студенти поводили ся зовсїм спокійно, лише їх спровоковано.

П. Діямант, як референт меншости виголосив довшу промову, полемізуючи з виводами п. Лєва; просив о принятє свого внеска. По промові другого референта меншости п. Еленбоґена наступило голосованє.

§. 1 буджетової провізориї, уповажняючий правительство до дальшого побору податків по конець с. р., принято 212 голосами против 150. Так само принято перший уступ §. 2 в уповажненєм пороблення видатків до 31 грудня с. р. Додатковий внесок п. Томшіка о вставленє 17 мілїонів на підвисшенє поборів служби і зелїзничих робітників відкинено в поіменнім голосованю 192 голосами против 136.

Другий уступ §. 2 уповажняючий правительство до роблення в буджетї непредвиджених видатків на пильні і незвичайні потреби, принято разом з поправкою, що примінює ся до сего запотребованя, спричиненого живловими нещастями. Третий уступ §. 2 в справі виплачуваня субвенциї на дальший піврік Дунайському Товариству відкинено. Принято §. 3 (продовженє ріжних неужитих кредитів). §. 4 про розділ контингенту спірітусу на рр. 1912 і 1913 принято без зміни в виді ухваленім комісиєю. Над §. 5 в справі заряджень на випадок неурожаю бараболї і кукурудзи відбуло ся поіменне голосованє; сей параґраф відкинено 182 голосами против 143. §. 6 принято в виді зладженім комісиєю; так само поставлені комісиєю резолюциї. Ухвалено також резолюциї поставлені підчас розправи в справі підвисшеня плати ріжних катеґорий державних функционарів. Полагоджено рахункове замкненє за 1894 до 1910 р. Відкинено поставлену п. Еленбоґеном заяву недовіря правительству з причини виплати ловецкій виставі висшої запомоги. Принято закон про заряд державних довгів за рр. 1895—1910, а по тім засїданє замкнено.

Новинки.

Львів, 4 липня 1912.

— **Відзначенє.** Є. В. Цїсар надїлив радника Двора в краєвій Дирекциї скарбу у Львові Вал. Ольшевского кавалерским хрестом ордеру Леопольда.

— **Затвердженє вибору.** Є. В. Цїсар затвердив вибір о. Корн. Мандичевского гр. к. пароха в Надвірній на презеса, а о. Йос. Кучиньского гр. к. пароха в Парищах на заступника презеса ради повітової в Надвірній.

— **Іменованя.** Львівский висший суд краєвий іменував кандидатів адвокатури Меч. Дневского, Брун. Купчиньского і практиканта судового Фавст. Станкевича авскультантами.

— **Ферії в школах народних.** Супротив того, що в сїм роцї припадає сьв. Петра і Павла після грецкого обряду в пятницю д. 12 липня, отже лише субота полишилась би як одинокий день працї шкільної перед феріями, зарядила кр. Рада шкільна, аби рік шкільний закінчено виїмково вже в четвер дня 11 липня у всїх тих школах народних, в котрих ферії не розпочали ся дня 29 червня.

— **Нова парохія.** Мінїстерство віроісповідань і просьвіти дозволило на утворенє в Лютовисках римо-кат. парохії і прилучене до неї римо-католиків з місцевостий Лютовиск, Берегів горішних, Париньских, Хмелю, Дверника, Дидьови, Кривки, Ґіктя, Насічного, Протїсного, Руского, Смільника, Ступини, Устрік горішних, Вологатого, Журавина, Боберки, Липе, Лопушанки лехнової і Михнівця.

— **Підозріна птиця.** З Гамбурґа доносять до львівскої полїциї, що арештовано там молодого мужчину, Петра Браницкого, що має походити з Нагорець малих в Галичинї. При арештованім найдено леґітимацийні папери виставлені на назвище Василя Палія, дві книжочки каси щадничої, з котрих одна звучить на назвище Ів. Солецкого, а друга на назвище Григ. Шміда. Арештований представив ся як ґеометер зі Львова.

† **Помер** у Львові ві второк скоропостижно Йосиф Губерт, директор удїлової друкарнї, в 59 роцї житя. Покійний задля своїх товариских прикмет і честноти був загально люблений. Полишив недужу жену і шестеро дрібних дїтий. В. е п.!

† **Др. Альбін Браф,** мінїстер рільництва, про котрого смерть донесли передвчера телєґрами був одним з провідників староческого табору. Уроджений 1851 р. школи покінчив в Празї і габілїтував ся на праскім унїверситетї тоді, коли сей унїверситет не був ще поділений на ческий і нїмецкий. Коли заложено ческий унїверситет обняв там катедру політичних наук. Як учений тїшив ся покійний в фахових кругах великою повагою. Коли заве-

---

пер їх дїти ладять ся відходити; ще трохи, а нове поколїнє займе наше місце...

Замовк на хвилю, але Мек Мор чув, що він не сказав ще всього.

— Але остаточно не є се ще таке прикре, бо нїхто не має охоти довго жити, правда? Не ходить нам о се, щоби лишити ся на тім сьвітї аж до віку цїлковитої немічности, або ідиотизму. Що до мене, як тілько побачу, що не зможу вже собі вистарчити, буду бажати собі, щоби відійти... Але се найважнїйше... хто знає, що стало ся з тими, що випередили нас... Гарний гимн співає: „Они суть в країнї вибраних". Справдї! А навіть, коли се співають, не люблю, щоби хто дивив ся на мене, бо я аж надто зворушений; але хто може знати... хто знає, як там властиво є в тій країнї?

Мек Мор далше мовчав, а Дремст говорив дальше задуманий:

— Сонце все буде ставати над Штратмер а заходити над винарами Уртах; ріка наша Тохтай буде все так шуміти як нинї і будуть все люди, що сїяти будуть озимину, жати в лїтї і ходити в недїлю до церкви; але ми Віляме, будемо далеко... а та дорога наша... чи буде... чи має бути знищенєм всього чим ми були за житя? Чи нїчого по нас не лишить ся?

Голос Дремста був так зворушений, так сумний, що пес почав вити з тиха і лизав руку свого пана.

— Нї, Дремст, се не може бути конець, се не буде конець — сказав доктор тоном поважним і спокійним, не подібним до его звичайного голосу. — Я нераз казав собі серед роздумуваня, що се хвиля подібна більше до початку, як до кінця. Не можемо побачити тих, що нас попередили і не бажаю їх видїти, але нїхто менї нїколи не вияснить, що на кладовищи скінчило ся істнованє людий з долини, з Дрюмочи, тих котрі нас опустили. Нї! Нї! Бо знаєш, вже від богато лїт обсервую нашу околицю, а нїчо мене більше не збудувало, як вид, в який спосіб виростає з дитини женщина або мужчина.

І голосом поважним, старець почав оповідати свої тілько лїтнї спостереженя, виказуючи в неясних дещо словах, що у всїм є рука, яка нами керує.

— Ти знаєш, що я не мав нїколи часу віддати ся з великою увагою квестиї релїгійній, а однак мої занятя не перешкодили менї застановити ся час від часу над будучим житєм.

— Може бути, що праву кажеш, Віляме; виказуєш то всьо досить зрозуміло... а однак нема способу, бути зовсїм певним тих річий.

— Я знав людий, котрі були певні — відповів доктор. — Старий Бернбре примірои, котрому під тим взглядом богато завдячую. Був звичайно строгий, майже шорсткий. Нераз лучало ся, що вилаяв мене за се, що я не ходив до церкви; не дуже зважав на молитву; але той чоловік, можу тобі сказати, був з доброї раси; не знайшов бись анї тїни гіпокризиї в его серцю. Я був при нїм, як конав.

— Чи може ти що видів? — запитав тихим голосом Дремст, похиляючи ся до него.

— Я видів, як чесний чоловік переходив з того сьвіта в инший сьвіт і не думаю, щоби коли небудь я бачив в житю щось подібно величаве. Стратив притомність, а бідна жінка була в роспуцї, що не дістане послідного погляду его і Іван, той що тепер мешкає на фільварку, поділяв смуток матери. „Старай ся сказати єму імя Бога" — сказав до мене, бо я піддержував голову конаючого — „може вислухає тебе!" Але я не міг сего зробити, а зрештою не до мене се належало, неправда? Тодї Іван похилив ся над вітцем, сказав єму над ухом то імя, а старий отворив очи і з усьміхом, одним поглядом обняв жінку і сина; потім почув я, як вимовив сї слова: „Всьо добре!"... Не було жадного дрожаня страху в его голосї... Видиш Дрем... ті послїдні слова старого... суть то слова до котрих я мав найбільше довіря...

Дремст, взявши голову в долонї, зробив увагу, що мати его на два дни перед смертю стратила була память.

Мек Мор тимчасом говорив дальше:

— Пригадуєш собі ту малу дївчинку, що мешкала при Мариї Роберсон, тую, котрою Жаміє Сутор так опікував ся по смерти єї матери, я був при нїй в послїдних хвилях єї житя. Круп задусив єї, не могла вже віддихати і я взяв єї, от так, на колїна, бо ми були все добрими приятелями. „Чи я умру нинї?" запитала, дивлячи ся на мене і я не міг бим говорити неправди перед тим поглядом.

— „Не треба бояти ся, люба — відповів я — „незадовго будеш в небі".

— „Держи мене отже добре, Доксе — бо так мене називала — „мама прийде забрати мене з твоїх рамен".

І щож? преці Бог не міг би не приняти такої дитини... бо інакше... не був би хиба Богом...

Доктор урвав і зближив ся до вікна.

— Менї здає ся, що вітер устав — сказав — місяць вже сьвітить треба менї забирати ся. Остаточно нїхто не закине менї, що серед завирухи вертаю домів, противно, в гарну погоду.

Вже нїчо не говорили зі собою, аж до хвилї, коли вийшли на поріг дому, де мали працати ся. Дремст станув при старій клячі, поправляючи упряж.

— Анї ти, анї я не подібні до старого Бірнбре; до малої дївчинки, Віляме... сказав — і знаєш... часом бою ся... відійти там!

— Се мене зовсїм не дивує, Дремст і не лише тобі се лучає ся, бо і менї також дуже часто. Може будемо укарані, як за давних часів, як ми зробили таку дурницю, але се лише на добре нам вийде. На всякий случай мусимо перейти туди, куди цїлий сьвіт переходить, але маю надію що добрий Бог не буде для нас строгий більше ніж для наших родичів, тодї коли зайде наше сонце надійде ніч і подих смерти злине з гір...

II.

Другого дня доктор приїхав знов. Дремст

дено загальне виборче право, др. Браф, який був зятем Вол. Ріґера, намагав ся перевести реконструкцію староческого сторонництва. Через довгі літа він був послом до ческого сойму і членом краєвого виділу. Був також членом палати панів. Дня 10. лютого 1909 р. вступив др. Браф як міністер рільництва до другого кабінету Бінерта. На тім становищи займав ся головно справою віддовженя землї. Єму удало ся, межи иншими, полагодити задирку межи продуцентами бураків, а властителями цукроварень. Дня 31. падолиста 1909 подав ся разом з ческим міністром земляком др. Зачком до димісиї. Потім вернув др. Браф до своїх професорских занять на праскім унїверситетї. Належав також до комісиї для реформи адмінїстрациї. Дня 19. падолиста виступив др. Браф як міністер рільництва на місце управителя сего міністерства, др. Залеского, до кабінету Штірґка. Однак недуга не давала єму змоги підчас поновного урядованя виконати свої наміри, які стреміли до піднесеня рільничої культури в Австриї. Смерть др. Брафа не є несподіванкою для близько него стоячих кругів. Від довшого вже часу хорував. Як доносять, похорон єго відбуде ся нинї по полудни в як найскромнїйший спосіб, відповідно до бажаня покійного. На сей похорон прибуде в заступстві цїсаря великий ловчий Макс. Тун Гогенштайн. Цїсар прислав вдові телеґраму зі словами спочуваня. Також телеґрафували ґр. Штірґк, Гайнольд і ин. Іменем угорского правительства прислав предсїдатель Люкач конделенцийну телеґраму на руки ґр. Штірґка.

— **Запомоги для родин вояків.** Львівский маґістрат оголошує: „Коли з нагоди підвисшеня стану войска в Боснї і Герцеґовинї і полудневій Дальматиї, задержані, взглядно до чинної служби у войску покликані майже всї з кінцем мая 1909 року були перенесені в нечинний стан, а час, за який їх родинам належала ся запомога, скінчив ся з днем їх повороту, проте з кінцем мая 1912 р. минуло 3 роки, в яких право жаданя запомоги передавнило ся“. Рівночасно повідомляє маґістрат, що краєва запомогова комісия при намістництві у Львові, покликана до назначуваня згаданих запомог, покінчила свої чинности з днем 12 мая 1912 р.

— **Дрібні вісти.** В ул. сьв. Петра у Львові поїхав вчера візник Михайло Горґій на віз електричного трамваю і вибив душлем шибу, вартости 40 К. — В Загірю, зборівского повіта, засипала глина 15-літного Кирила Бутина, сина Николая і 12-літного Прокопа Бутина, сина Антона. Кирило погиб на місци, Прокопа по добутю з під глини удало ся виратувати. — Бувший ґенерал ґубернатор московский, адмірал Дубасов, помер передвчера в Петербурзї. — Передвчера в полудне в часї бурі перейшла понад Липицею долїшною, в рогатиньскім повітї, воздушна труба і наробила в поли великої шкоди.

— **Приготовляючий курс** до ґімназиї і семинара (для хлопців і дівчат) уладжує філія „Просьвіти“ у Львові в місяцях липни і серпни с. р. Наука буде відбувати ся в школї Р. Т. П. (ул. Мохнацкого ч. 12). Зголошеня приймає: п. Юліян Балицкий що-дня (з виїмком недїлї) від год. 12—1 в пол. і 5—7 попол. в канцеляриї товариства „Просьвіта“ (Ринок 10, І. пов.) Курс до ґімназиї буде зрана від 8—11 вгл. 12-ої і обнимає науку: релїґії, українськоі, нїмецкої і польскої мови, рахунків з ґеометриєю та каліґрафії і рисунки. Наука безплатна, ученики самі мають старати ся о прибори шкільні. Початок 1 липня о год. 10-ій рано.

Телеґрами.

Відень 4 липня. Цїсар поручив міністрови справ внутрішних бар. Гайнольдови аж до дальшого зарядженя управу міністерства рільництва.

Відень 4 липня. Цїсар надав міністрови публичних робіт Трнці і міністрови для Галичини Длуґошеви достоїньство тайних радників.

Лїбава 4 липня. Вчера о годинї 10 рано приїхав сюди цар з родиною на покладї яхту „Штандард“.

Найфарвассер 4 липня. Яхт Hohenzollern з цїсарем Вільгельмом на покладї від'їхав до Лїбави, де стане нинї о год. 10 рано.

Рим 4 липня. Аґ. Стефанї доносить з Триполїсу, що бомба кинена з войскового лїтака на турецкий табор убила 19 людий, а 5 тяжко ранила.

Білград 4 липня. Сербским президентом міністрів на місце Миловановича став дотеперішний міністер справ внутрішних Трифкович, а не Пасич, як загально надіяли ся.

Надіслане.

догадав ся причини сеї візити, але трудно єму було здобути ся на звірюваня. Говорили спершу о буденних річах, а потім замовкли. Повздержливість ся була характеристичною мешканцям Дрюмоч; звірюваня приходило з трудностию і уживано ріжних забігів, щоби опізнити хвилю до висказаня того, що на серци лежало. Доктор знав о тім і для того також мовчав, але в кінци узнав, що повинен допомочи приятелеви і запитав єго впрост що правдоподібно має єму щось сказати. Дремст відповів, що на се буде час, нехай лише почекає кілька мінут.

Минуло однак десять мінут заки він отворив уста; вимовив імя приятеля а потім не стало єму відваги і він мовчав.

— Я прибув тут, щоби слухати, що маєш менї сказати, Дрем — сказав доктор. — Маєш час; і так в коминї треба поправити.

Коли огонь вибух на ново в коминку осьвітив черти Дремста, зовсім инші як ті, котрі показував щоденно людям на торзі в Міртон.

— Не так то легко говорити о річи такій важній так особистій, як та, котру мушу тобі сказати.

Дретст погладив долонею чоло. а доктор був зворушений співчутем для него.

— Єсли ти допустив ся якогось злого дїла і хотячи пособити совісти хочеш звірити ся передімною, можеш говорити з цїлим довірєм, Дремст, хотяйби навіть житє твоє залежало від моєї дискреції, умію удержати язик за зубами і не належу до раси людий, котрі зраджують своїх приятелів.

Видячи, що Дремст порушає заперечуючо головою додав:

— Я знав добре, що се неможливе. Менї не здає ся, що ти мав журбу о котрій нїхто в цїлій долинї не знав, може мило би тобі було, щоби оден з твоїх приятелів подїлив твою недолю.

(Дальше буде).

Курс львівский.

Дня 3 липня 1912.	Платать К с	Жадають К с.
I Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . .	677·—	685·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	412·—	418·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси . . .	534·—	539·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку	475·—	485·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5 прц. преміов. . .	110·—	—·—
Банку гіпотечного $4^1/_2$ прц. . .	97 70	98·40
$4^1/_2$% листи заст. Банку краєв. .	98·—	98 70
4% листи застав. Банку краєв. .	89 60	90 30
Листи застав. Тов. кред. 4 прц. .	95·—	—·—
„ „ 4% льос в $41^1/_2$ лїт.	94 50	—·—
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	87·60	88 30
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні галицкі	97·20	97·90
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ $4^1/_2$%. .	98·—	98·70
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 К.	87·50	88·20
Позичка краєв. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 К .	88·30	89·—
„ м. Львова 4% по 200 К .	89·—	89·20
IV. Льоси.		
Австрийскі черв. хреста (Курс віденский)	49·75	55 75
Угорскі черв. хреста (Курс віденский)	30·—	36·—
Італїян. черв. хр. 25 фр. (Курс віденский)	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 К. (Курс віденский)	82 —	88 —
Базиліка 10 К (Курс віденский)	26·—	30·—
Йошіф 4 К (Курс віденский)	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденский)	9·50	11 —
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·39	11·42
Рубель паперовий	2·54	2·55
100 марок нїмецких	118·05	118·25
Доляр американьский	4·80	5·—

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).